

[Erik Eriksen.]

tale ville vinde både i logik og i alvor, hvis han på disse områder kunne henvise til resignation og god vilje. I stedet for er det blevet sådan, at det ærede medlem kræver af andre, hvad han og hans parti ikke selv vil være med til at yde.

Og må jeg så endelig gøre den bemærkning i anledning af det ærede medlems krav om, at rigsdagen burde være indkaldt den 21. september, at jeg aldrig ville gå imod den principielle opfattelse, at rigsdagen skal træffe afgørelsen i den slags sager, det her drejer sig om. (*Bertel Dahlgaard*: Det har jeg aldrig krævet. Jeg har forlangt sagen udsat til 3. oktober, da rigsdagen trådte sammen!). Nå, det ærede medlem har forlangt sagen udsat. Men det ærede medlem ved jo da godt, at den kunne ikke udsættes. (*Bertel Dahlgaard*: Nej!). Nå, men så kan jeg jo gå lidt nærmere ind på det. Jeg erkender, at jeg hører til dem, der aldrig ville gå imod den principielle opfattelse, at rigsdagen skal træffe afgørelsen i den slags sager, men på den anden side vil jeg også hævde, at der kan være situationer, hvor det ikke er gør ligt. Men når det nu er sådan, at det er noget, der ligger så dybt i det ærede medlems parti, dette at rigsdagen ved en sådan lejlighed skal indkaldes, så kan jeg ikke lade være med at nævne, at vi havde jo et møde allerede onsdag den 20. september, hvor vi drøftede den redegørelse, som udenrigsministeren havde givet, og hvor det blev understreget, at det hastede, og så kan jeg ikke forstå, hvorfor partiet ikke ved den lejlighed, allerede på det tidspunkt, sagde, at for det ærede parti var det noget fundamentalt, at rigsdagen blev indkaldt. Men det skete jo ikke. Skønt det netop blev understreget, at tiden var knap, så havde partiet ikke noget forslag at stille den dag.

Så må jeg måske endelig sige et par ord til det ærede medlem hr. Viggo Starcke — det skal blive meget kort. Jeg må tilstå, at på mig virkede det noget ejendommeligt, at en partileder og partiordfører ikke havde mere at sige om den øjeblikkelige situation, end han havde. Det ærede medlem sagde, at han attråede ikke magt, men styrke til at gennemføre friheden, ligesom han fandt, at de fire gamle partier burde have dannet en fælles regering. Jeg tror ikke, der er nogen, der tager fejl af dette. Det er jo et forsøg på at gå uden om. Og jeg må tilstå, jeg har også, selvom jeg er ked af at sige det, fået den opfattelse, at det ærede medlem ganske simpelt frygter at få et ansvar ved at deltage i dagens arbejde og derfor talte, som

han gjorde. Jeg tror også, det ærede medlem vil komme til at erfare, at det vil ikke være holdbart i det lange løb.

Det ærede medlem var forøvrigt så venlig i sine kommentarer til de forhandlinger, der førtes umiddelbart efter valget, at omtale mig som landbrugskyndigt medlem — men jeg hørte jo også tonefaldet i det ærede medlems tale. Oprigtigt talt, jeg kan ikke finde, det skulle være noget nedsettende for en mand, at han har særlig indsigt på visse områder. Det ærede medlem skulle tænke over, at det kan være farligt slet ikke at have nogen indsigt.

Jeg vender mig så til de herrer ministre, og jeg må måske her indledende gøre den bemærkning til den højtærede finansminister, at der er afsnit i hans tale, hvor jeg er enig med ham. Men det er ligesom ministeren ikke rigtig har mod til at erkende den faktiske tilstand i vore samfundsforhold i dag. De synspunkter, jeg har fremført vedrørende finanspolitik og beskæftigelse, må jeg fastholde, og jeg regner også med, at vi meget hurtigt vil stå overfor den del af lovgivningen, hvor vi på disse områder må træffe et valg. Jeg havde ventet, at den højtærede minister ville have sagt noget om de bemærkninger, jeg gjorde vedrørende pristallet og det system, det bygger på. Jeg vil ikke lægge skjul på, at de synspunkter, jeg fremførte, er noget meget væsentligt for os også i den øjeblikkelige situation. Men jeg erkender også, at vi vel i løbet af de kommende dage vil stå overfor de problemer, her er tale om.

Jeg vender mig så til statsministeren, der hævdede, at regeringen på et tidligt tidspunkt var klar over alvoren i den økonomiske situation, og han henviste i så henseende til minister V. Buhls udtalelser i april måned. Mon jeg ikke har lov til at sige, at de fleste af os her i tinget har den opfattelse, at forholdet var det, at der var to synspunkter, som blev gjort gældende indenfor regeringen, repræsenteret ved — jeg kan næsten sige — to generationer. Jeg behøver jo kun at henvise til de udtalelser, som daværende minister Krag her fremkom med ikke een, men flere gange; det var ikke udtalelser, der absolut lå på linie med det, som minister V. Buhl hævdede. Det er meget muligt — det vil jeg ikke bestride —, at der overalt har været folk, også hos os, der så for lyst på tingene, men man må dog ikke glemme, at det er regeringen, der på første hånd har alt det materiale, der skulle give det store overblik og dermed også det særlige ansvar. Og når man nu taler om forudseenhed, må jeg måske minde om det nationalbudget, vi fik i foråret, og bede den højt-